

Taylors holistiske liberalisme gir seg utslag i et forsvar for politisk anerkjenning og bevaring av kultur.

21.2 Forskjellspolitik: anerkjenning og bevaring av kultur

Hvordan bør et liberalt og flerkulturelt samfunn legge til rette for likeverdig inkludering og anerkjenning av alle borgere? Er det nok å likebehandle? Det vil si, er det nok å gi de samme rettighetene til hver og en, uavhengig av etnisitet, hudfarge, kjønn, religion eller andre forhold som ikke er definerende for vår status som mennesker? Nei, mener Taylor. Ikke-diskriminering er selvsagt et viktig prinsipp, men respekt og anerkjennelse kan ikke bare rette seg mot det som gjør oss like eller som er felles for alle mennesker. Det er også viktig å ha en politikk for anerkjenning og bevaring av kulturelle særtrekk, slik som språk, tradisjoner, trosforestillinger og litterære og musikalske uttrykksformer.

Forskjellspolitik: politikk som anerkjenner personers og gruppers unike identiteter, og som sikter mot å bevare det særegne ved slike identiteter.

I tråd med sin holistiske liberalisme fremhever Taylor at våre individuelle identiteter er preget av den kulturen vi er en del av. Selv om våre individuelle identiteter ikke faller sammen med en bestemt kulturell gruppeidentitet, er kulturell tilhørighet likevel en viktig side ved hvem vi er. At vår individuelle identitet har en kollektiv dimensjon, gir seg blant annet utslag i at vi identifiserer oss som nordmenn i utlandet. Det gir seg også utslag i at vi innenlands omtaler oss selv

som nordlendinger, trøndere, vestlendinger eller noe annet som viser til hvor i landet vi kommer fra.

En politikk for anerkjenning og bevaring av kulturmangfold er spesielt viktig av hensyn til urfolk og minoritetsgrupper. Den kulturelle identiteten til urfolk og minoriteter er ofte under press fra storsamfunnet. Noen ganger kan presset skyldes aktiv undertrykkelse, slik som fornorskingspolitikken den norske staten drev mot samer og kvener fra og med midten av 1800-tallet og langt inn i andre halvdel av 1900-tallet. Andre ganger kan presset skyldes at det meste i samfunnet foregår på majoritetsbefolkningens premisser, uten at noen går inn for å undertrykke. Det trenger ikke være en utbredt forventning om at urfolk eller minoriteter skal gi slipp på sin kulturelle identitet. I praksis må de likevel tilpasse og endre seg for å kunne delta som likeverdige samfunnsborgere.

Likeverdighetspolitikk: politikk som setter likeverd og like rettigheter for alle borgere i sentrum.

Taylor kaller politikk som anerkjenner personers og gruppers unike identiteter, og som sikter mot å bevare det særegne ved slike identiteter, for **forskjellpolitikk**. Han kontrasterer slik politikk med det han kaller **likeverdighetspolitikk**, der likeverd og like rettigheter for alle borgere står i sentrum (Taylor, 1994, s. 37–38). Hva innebærer forskjellpolitikk i praksis?

Kravet om anerkjenning av kultur og kulturmangfold kan brukes til å begrunne viktige sider ved norsk urfolks- og minoritetspolitikk i dag. Vi kan for eksempel nevne samiske barns rett til opplæring i – og under